

Велимир Петров
Самородно злато

Не бяхме се събирали отдавна, всеки с проблемите си, то сега не е и много за събиране. Така, че като звънна Пецата и спомена за някакъв паламуд, пресносолен и цели петдесет минути опушван в камината на букови шума и пилки, бях на ръба да отложа един друг – по-диетичен ангажимент.

Усетила вакуум в колебанията ми, Пецана изпод мишницата на мъжа си, нехайно додаде, че второто било някакви дълбоко замразени пуешки кълки, внос от щатите, навярно артък от деня на благодарността им, щото били по кило парчето, за всеки имало по кълка... Зелето – киселото, обаче, било българско, щяла да го препече както аз съм обичал, попрегоряло отгоре...

Така, че с булката бяхме на линия, както и другите от старата ни семейна компания. Пецата беше осигурил достойни „намокрители“ и обясни целия този разкош като курбан за нов перспективен бизнес.

Само Професоршата беше соло, но с много откровено деколте, така и не можах толкова години да свикна и да бъда равнодушен. Нейното оправдание беше, че трябвало да се съпротивлява на нелоялната конкуренция от страна на студентките, които не подбирали средства по време на изпитната сесия.

Що се касае до Професора, щял да закъсне, имал много главоболия „горкият“. Не му стигало, че от месец чакали някаква чуждестранна високопоста-вена особа със свитата си, която била едновременно и фондация, избрала тъкмо техния институт за инвестиции и дарение, според програмата си, ами и „тази шушумига Зукито“, пак се появил.

Зукито беше стар познайник на компанията. Преди доста години пристигнал от черния континент да учи. Така и ненаучил сносно български, а и учението му се разтегнало във времето. Бил „постоянно присъствие“ на всички компании, маси, семинари, лекции, екскурзии, частни разговори и прочие сборища. Кротко се усмихвал, кротко пощипвал момичетата, кротко мълчал на изпитите. Активирал се само като тръгнал да събира подписи за заверка на семестъра, оттам – за продължение на визата. Какво и как го правел, Професорът също мълчеше по въпроса, но стигнал до четвърти курс и там сецнал. На Професора явно му писнало, не му заверил семестъра. Зукито го преследваше буквално навсякъде: в института, на всеки ъгъл по улиците, по различни заседания, на концерти, в дома му, както и на нашите сбирки. Заставаше чинно, кротко се усмихваше и още по-кротко си подаваше книжката. Професорът се изнерви, криеше се като дете играещо на жмичка, не смееше да вдигне телефона. Така, докато един благословен ден Зукито изчезнал, заминал,

навярно властите не са му продължили визата. Забравиха го бързо, освен няколкото бедни студенти, преживяващи покрай неговите чуждестранни доходи, беше филантроп.

И ето, след години, Зукито се появил и то в такъв неподходящ момент. Преследването се подновило: „Искам говоря важен за мене въпрос...“; „Няма за какво да говорим, докато не си вземете нормално изпитите!“; „Много иска говори, важно мене, важно...“; „Дума да не става, много съм зает сега, после...“; „Аз също много заето, трябва сега говори...“.

Професоршата освен много откровено деколте, имаше и дар слово. Така ги разправя, така те магьосва, забравяш за деколтето и се вторачваш в сладкодумните устнички и двете трапчинки на бузките, хитро кривуцаци се по виражите на смехорията.

А историята със Зукито била чиста смехория, казаха /кривуц-кривуц/ двете сладки трапчинки. Представете си паниката по коридора на института: отвън мерцедесите изсипали „височайшата делегация-фондация“, тръгнала по предвидливо постлания килим, с подтичващите отсрани телевизии, вестникари и преводачи. Отзад подпирали наши и техни „бодигардове и ариергардове“. Отвътре се мятала пре-подавателската институтска върхушка, а по средата – Професора и Зукито. Професорът се предал, навел се до ухото му и отчаяно изсъскал: „Ще ти разпиша книжката, омитай се сега, не ме излагай, че посрещам чуждестранна високопоставена особа...“. Тази шушумига Зукито /двете трапчинки и устничките: кривуц-кривуц/ за ужас на Професора се изстъпил пред камерите: „Няма книжката, няма омиа, Ние високопоставената особа! Ние Фондацията! Ние много доволен този институт, тук който учи – заверява семестър, който не учи – обратно къщата. Ние прави добро инвестиции и дарение. Ние носим Вас и два къса самородно злато...“.

Професорът /нали си го знаем какъв е оправен – кривуц-кривуц/, моментално преоценил ситуацията, медиите нищо не усетили. Разменени били казионни речи и реплики. При повторното изявление за двата къса самородно злато, Професорът с половин уста смотолевил, че... ня-мало нужда... Има нужда, голямата нужда – избутал напред Зукито две по-млади Зукита – това два мои малки братя, два къса самородно злато наша държава! Тука учи, Вие Така завърши „смехорията“ си /кривуц-кривуц/. След като си поехме дъх, Пецата и Пецана споделиха, че не е лошо да насмогнем с паламуда и кълките, не били предвидили за цяла „делегация-фондация“ плюс двата къса самородни Зукита.

Мене ако питате, но това си е мое лично мнение, ако става дума за

Самородно злато

два къса самородно злато, то те бяха открити в откритото деколте на Професоршата...

Декември 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11044>]